

Arrest

nr. 141 535 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X alias X - X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X en X alias X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 6 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2003 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in overeenkomstig het oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 27 april 2005 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 1 juli 2005 dienden de verzoekende partijen andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig het oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2007 werd de aanvraag van 1 juli 2005 zonder voorwerp verklaard.

Op 6 augustus 2007 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 september 2007 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 29 mei 2008 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 augustus 2007 onontvankelijk verklaard.

Op 1 augustus 2008 nam de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 31 juli 2008 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 december 2008 werd de voormelde aanvraag van 31 juli 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 5 maart 2009 nam de verwerende partij wederom een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 30 april 2009 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2012 werd de aanvraag van 30 april 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 4 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2012 nam de verwerende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 26 maart 2013 werd de aanvraag van 4 mei 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 16 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens in concreto toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Betreffende de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen van lang verblijf sinds 1999, asielprocedure, schoolgaande kinderen zonder voeling voor de Albanese taal, vernietigde instructie, werkbereidheid, spijt over identiteitsfraude, motiveert de verwerende partij in tegen wat de verzoekende partijen voorhouden niet dat deze behoren tot de gegrondheid, doch wel dat zij reeds werd ingeroepen tijdens een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partijen dat hier volledig aan voorbijgaat en uitgaat van een verkeerde premisse, is dan ook niet dienstig en kan op dit punt niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Evenwel motiveert de verwerende partij dat de nieuwe schoolattesten voor de kinderen van april 2013 en het werkgeversattest wijzen op een verdere integratie en hieromtrent motiveert de verwerende partij dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, daar deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De verwerende partij verduidelijkt nog dat deze elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Aldus omvat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering op dit punt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te verwachten, bestaat er geen verplichting voor de verwerende partij om te motiveren welke omstandigheden zij wel als buitengewone omstandigheid aanvaardt. Zij dient enkel de door de verzoekende partijen aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen en hierbij aan te geven waarom zij deze elementen al dan niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Zoals de verzoekende partijen terecht opmerken, beschikt de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van wat zij al dan niet als buitengewone omstandigheden aanvaardt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Betreffende de argumentatie van de verzoekende partijen dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat hun integratie geen buitengewone omstandigheden zijn en ten onrechte concludeert dat al deze elementen deel uitmaken van de fase van de gegrondheid van de aanvraag en lijkt te willen aangeven, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat deze elementen zowel de gegrondheid als de ontvankelijkheid bepalen, meent de Raad dat de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat dit inderdaad elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Zo heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende gesteld: *“dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de “buitengewone omstandigheden” in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te*

verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat “buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetwijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;”

Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen

die zij aanvoerden als buitengewone omstandigheid, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Overigens laten de verzoekende partijen na met hun betoog om in concreto aan te tonen dat de door hen aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden en de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het arrest van de Raad van State waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, heeft betrekking op een zeer specifieke vorm van integratie en tewerkstelling waarbij de Raad van State van mening was dat het ging om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen zou aanleiding gegeven hebben tot het verbreken van engagementen die reeds genomen waren ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De Raad van State bevestigde eveneens dat het feit goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland teneinde de verblijfsmachtiging aan te vragen. In casu echter hebben de verzoekende partijen geenszins aangetoond dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland, het verbreken van engagementen van algemeen belang zou inhouden.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen maken alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. Gelet op de voorgaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen ook niet dienstig voorhouden dat de door hen aangehaalde elementen om hun verblijf te regulariseren genegeerd werden.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

Het eerste en enig middel is derhalve ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU